

rendre térünk más bajaink között az ő sorsuk fölött. Ignác Rózsa azonban egy művet írt, amelynek hatásában és jelentőségében ott van a helye az *Etelka*, a *Falu jegyzője*, *Az elsodort falu*, Kodolányi tatárjáráskori trilógiája és a más korszakos népi cselekedetekre indító művek között. Állandó értékű mű és így állandóan izgatja majd lelkiismeretünket, amíg csak véreinket haza nem hozzuk arról a földről, amely Egyiptomhoz és Babilonhoz hasonló rabtartó földjévé változott ennek a bibliai hitű népnek, amelynek még mindig nem érkezett Mózes, csak rajongó és pusztulást jósoló Jeremiás prófétája Ignác Rózsa személyében.*

Possonyi László.

CSEREI SZÁSZ LÁSZLÓ:

AZ ÉN BALLADÁM

Fehér hóban
sárga kalász,
zöld arany közt
friss tulipán
vagy te.

Fehér hóban
úttalan út,
törött kézben
csorba fejsze
vagyok én.

Néma erdőn
madár ének,
vad havasba
csengő patak
a te hangod.

Néma erdőn
róka sírás,
rossz bölcs száján
részeg beszéd
az én szavam.

Favágónak
fehér cipó

tikkadt réten
hűvös harmat
vagy te.

Favágónak
bököcs tuskó,
halott papon
kopott talár
vagyok én.

Mint gyermeknek
édes cukor,
a medvének
piros málna,
csavargónak
meleg fedél,
gyors pisztrángnak
friss patak-víz,
csópp madárnak
anyja szárnya,
s szerelmesnek
a szerelem
úgy kellesz te
nekem!

*E sorok írója a mű lényegéről írt s nem tért ki az apró részletekre. Lesznek azonban bizonyára, akik másképpen látják vagy a művet, vagy annak hatása másképp tükröződik bennük. Lesznek bizonyára, akik a csángókérdéshez szólnak hozzá a művel kapcsolatban. A Vigilia szívesen ad helyet minden pro és kontra véleménynek, mert a csángóságról, — amelyről már-már leírták: hogy „nép a halál után“, addig is, amíg nem cselekszünk értük, — nem beszélhetünk soha eleget.

A szerkesztő.